

[Martin Nielsen.]

maal. Efter den sidste Debat her i Tinget, har den tidligere Justitsminister i et Indlæg i „Politiken“ fremsat nogle Betragtninger, jeg gerne vil have Lov til at citere: Hr. Thune Jacobsen siger:

„Det kan lyde ret bestikkende, at naar Indespærringen var indført som en Beskyttelsesforanstaltning, maatte den falde bort, naar Regeringen ikke længere kunde garantere en dansk Bevogtning. Men Betragtningen har den Fejl kun at se Sagen fra een Side og ikke fra den praktiske, der for enhver ansvarlig maatte være bestemmende, nemlig: hvorledes vil Tyskerne reagere paa den ministerielle Sabotage?“

Og videre hedder det:

„I øvrigt maa det ikke overses, at Interneringens Formaal fra den daværende Regerings Side ikke blot var at beskytte de internerede, men ogsaa at beskytte den danske Stat mod vidtgaaende Indgreb fra tysk Side.“

Se, det er dog en af de førende og ledende og ansvarlige Ministre i den daværende Regering, der anlægger disse to Hovedsynspunkter: at der ikke blot var Tale om en Beskyttelse af os, men ogsaa om en Beskyttelse af Regeringens Politik. Og hertil kommer, at Thune Jacobsen nu gentager det, som han har fremsat i sin Pjece, at hans Synspunkt i Virkeligheden klart, logisk og kynisk har været det: Jeg vil ikke lukke disse Mennesker ud, fordi det kan skade vort Forhold til Tyskerne med Hensyn til det, der kommer efter. Det er det, Thune Jacobsen siger, og paa Baggrund af det synes jeg, der er Grund til at spørge: Har dette Synspunkt været det almindelige i Regeringen, og er det Aarsagen til, at ingen, i hvert Fald ikke paa regelret Maade, i et Regeeringsmøde har følt sig forpligtet til at rejse Spørgsmaalet om, hvad der skulde ske med de Mennesker, man i 2½ Aar havde haft under sin Beskyttelse.

Tredie Næstformand (Jørgen Jørgensen): Det ærede Medlem Hr. Oluf Pedersen har Ordet for en kort Bemærkning.

Oluf Pedersen: Det er i og for sig beklageligt, at den parlamentariske Kommission, der jo har afgivet Beretning angaaende den 9. April, ikke er naaet til at faa klarlagt de Spørgsmaal, der vedrører Kommunisterne. Derfor er det ikke nemt at tage en Drøftelse, men jeg synes, det er nødvendigt, at man ogsaa ser det hele under Hensyn til Situationen, som den forelaa.

Det ærede Medlem Hr. Elgaard sagde, at baade han for sit Vedkommende og Ministeriets øvrige Medlemmer ventede at blive sat fast. Jeg var ikke Medlem af Ministeriet, men jeg maa ærligt indrømme, at jeg ventede det samme. Stillingen paa det Tidspunkt var altsaa den, at man praktisk talt tog Afsked med dem, man kendte — det gjorde jeg for mit Vedkommende. Saadan var Forventningerne. Jeg mener, man maa forstaa det hele saaledes: selv om man vil acceptere Beskyttelsen, tænker man sig Beskyttelsen vare kun, saa længe man er Herre i Huset. Jeg er helt enig i, at Kommunisterne skulde have været fri, men Thune Jacobsen har jo hævdet — og Tiden vil vise, om han har Ret —, at der var givet Ordre til, at der ikke maatte skydes i Lejren, hvis de internerede flygtede. Saadan har han hævdet. Jeg har hørt, dog igennem et Mellemlid, at den Besked gik der Rygter om i Lejren. Men der er altsaa, om jeg saa maa sige, et spændende Punkt dér, for hvis det virkelig er saadan, at der er givet Ordre til, at der ikke maatte skydes, og hvis denne Besked er blevet givet videre til de internerede, at de altsaa for saa vidt kunde rende, er det et Spørgsmaal, om man ikke gør Thune Jacobsen Uret. Det afgørende er, om han har sørget for at give denne Besked videre. Har han givet denne Besked videre, har han saa kunnet gøre stor andet, og har han saa ikke gjort det nødvendige? De internerede skulde have Adgang til at forsvinde, det er givet.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Bomholt har Ordet for en kort Bemærkning.

Bomholt: Jeg tror, det er rigtigt, at det ærede Medlem Hr. Martin Nielsen koncentrerer Tankerækkerne om den 29. August. Det afgørende var ikke Arrestationen, ej heller Behandlingsmaaden, men det var, at Kommunisterne den 29. August ikke kom ud fra Horserødlejren. Det er ganske givet, at det er et alvorligt Punkt og nødvendigvis maa være et af de alvorligste Punkter i den fortsatte Undersøgelse, som den parlamentariske Kommission skal tage sig af.

Jeg har set, at den tidligere Justitsminister, Hr. Thune Jacobsen, har offentliggjort en Erklæring, som nu det ærede Medlem Hr. Martin Nielsen læste op. Denne Erklæring virker mere end ejendommeligt, og det forekommer mig forbavsende, at den Argumentationsrække skulde have været den afgørende. Men er det ikke for tidligt at fælde Dommen over noget, saa længe vi